

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 2 listopada 1966 r.

w sprawie zasad i trybu badania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy oraz rodzaju i sposobu sporządzania oraz prowadzenia dokumentacji związanej z tymi wypadkami.

Na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. Badaniu w trybie określonym rozporządzeniem podlegają wypadki przy pracy, powodujące śmierć lub trwałą albo czasową niezdolność do pracy osoby poszkodowanej, zwane w dalszym ciągu „wypadkami”.

§ 2. 1. Kierownik zakładu pracy, którego pracownik uległ wypadkowi, jest obowiązany zapewnić sprawne i wszechstronne zbadanie okoliczności i przyczyn tego wypadku oraz prawidłowe sporządzenie i prowadzenie dokumentacji związanej z wypadkiem.

2. Przełożony pracownika, który uległ wypadkowi, obowiązany jest:

- 1) zorganizować niezwłocznie pomoc i ratunek dla osób, które wskutek wypadku doznały obrażeń ciała lub którym zagraża niebezpieczeństwo,
- 2) zawiadomić o wypadku służbę bezpieczeństwa i higieny pracy oraz oddziałowego lub zakładowego społecznego inspektora pracy,
- 3) w razie potrzeby zabezpieczyć miejsce wypadku.

§ 3. 1. Pracownik, który uległ wypadkowi, obowiązany jest, jeżeli stan jego zdrowia na to pozwala — zawiadomić swojego przełożonego o tym wypadku.

2. Obowiązek zawiadomienia o zauważonym wypadku obciąża również każdego pracownika komórki organizacyjnej (zespołu pracowników), w której nastąpił wypadek.

3. Jeżeli wypadek został zauważony przez pracownika innej komórki organizacyjnej (zespołu pracowników), zawiadamia on niezwłocznie swojego bezpośredniego przełożonego albo społecznego inspektora pracy lub pracownika służby bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 4. 1. Miejsce wypadku zabezpiecza się, w szczególności przez niedopuszczenie do niego — do czasu ustalenia przyczyn i okoliczności wypadku — osób niepowołanych oraz przez niedopuszczenie do uruchomienia bez koniecznej potrzeby maszyn i urządzeń lub do zmiany położenia innych przedmiotów, które spowodowały wypadek.

2. Zezwolenie na uruchomienie maszyn i urządzeń lub dokonanie innych zmian w miejscu wypadku wydaje kierownik zakładu pracy lub osoba przez niego upoważniona w porozumieniu ze społecznym inspektorem pracy, po sporządzeniu w razie potrzeby szkicu lub fotografii miejsca wypadku.

3. Jeżeli w sprawie zabezpieczenia było wydane zarządzenie przez organ prowadzący śledztwo lub dochodzenia albo przez inny właściwy organ, zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, wymaga uzgodnienia z tym organem.

4. Jeżeli okręgowy urząd górniczy w trybie art. 133 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1961 r. Nr 23, poz. 113) ustala stan faktyczny i przyczyny wypadku, zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, wymaga uzgodnienia z tym urzędem.

5. Czynności określone w ust. 2 mogą być dokonane bez zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, tylko w razie konieczności ratowania osób lub mienia albo zapobieżenia grożącemu niebezpieczeństwu. Jednakże o dokonaniu tych czynności należy niezwłocznie zawiadomić zakładowego społecznego inspektora pracy.

§ 5. Pracownik służby bezpieczeństwa i higieny pracy po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku (§ 2 i 3), a także w razie uzyskania wiadomości o wypadku w inny sposób, a w szczególności na podstawie zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy albo innego świadectwa lekarskiego, wpisuje każdy wypadek do rejestru zgłoszeń wypadków przy pracy.

§ 6. 1. Do badania okoliczności i przyczyn wypadków śmiertelnych, wypadków powodujących trwale uszkodzenie ciała, wypadków powodujących niezdolność do pracy ponad 28 dni oraz wypadków zbiorowych powołuje się komisje powypadkowe, zwane dalej „komisjami”. Za wypadek zbiorowy uważa się wypadek, w którym poszkodowane zostały co najmniej dwie osoby.

2. Badanie okoliczności i przyczyn wypadków nie wymienionych w ust. 1 przeprowadza wyznaczony przez kierownika zakładu pracy pracownik służby bezpieczeństwa i higieny pracy wspólnie ze społecznym inspektorem pracy.

§ 7. 1. W zakładzie pracy zatrudniającym co najmniej 100 pracowników działa komisja składająca się z członków stałych i niestałych.

2. Na członków stałych powołuje się:

- 1) przedstawiciela rady zakładowej lub oddziałowej,
- 2) zakładowego lub oddziałowego inspektora pracy,
- 3) pracownika służby bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 4) pracownika wyznaczonego przez kierownika zakładu pracy.

3. Na członków niestałych powołuje się:

- 1) przedstawiciela rady zakładowej lub oddziałowej zatrudnionego w dziale albo wydziale, w którym nastąpił wypadek,
- 2) przedstawiciela kierownika zakładu pracy — specjalistę z zakresu zagadnień techniczno-produkcyjnych.

4. W uzasadnionych przypadkach mogą być powoływane komisje wydziałowe.

5. W zakładzie pracy zatrudniającym poniżej 100 pracowników komisja działa w składzie:

- 1) przedstawiciela rady zakładowej lub delegata,
- 2) zakładowego społecznego inspektora pracy,
- 3) pracownika służby bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 4) pracownika wyznaczonego przez kierownika zakładu pracy.

6. Komisję powołuje kierownik zakładu pracy.

7. Kierownik jednostki nadrzędnej nad zakładem pracy może zarządzić, aby zbadanie okoliczności i przyczyn wypadku nastąpiło w obecności przedstawiciela tej jednostki.

8. W skład komisji nie mogą wchodzić osoby zainteresowane wynikiem badań, a zwłaszcza w razie gdy wynik badań może mieć wpływ na ich odpowiedzialność lub uprawnienia.

9. Komisji przewodniczy przedstawiciel rady zakładowej (oddziałowej, delegat).

§ 8. 1. Postępowanie mające na celu ustalenie okoliczności i przyczyn wypadku powinno być zakończone w najkrótszym terminie, nie później jednak niż w ciągu 7 dni od otrzymania zawiadomienia o wypadku.

2. Jeżeli zachodzi potrzeba uzyskania opinii specjalistów w sprawach szczególnie skomplikowanych lub przeprowadzenia dodatkowych badań, termin określony w ust. 1 może być przedłużony za zgodą kierownika jednostki nadrzędnej nad zakładem pracy.

3. Dokonanie przez komisję oceny okoliczności i przyczyn wypadku śmiertelnego powinno nastąpić w obecności inspektora pracy, a w zakładach górniczych również w obecności przedstawiciela okręgowego urzędu górniczego.

§ 9. 1. Organy przeprowadzające badanie okoliczności i przyczyn wypadku (§ 6) są w szczególności uprawnione do:

- 1) dokonywania oględzin miejsca wypadku oraz stanu urządzeń zabezpieczających,
- 2) badania warunków wykonywania pracy oraz innych okoliczności, które mogły mieć wpływ lub związek z wypadkiem,
- 3) przesłuchiwanie poszkodowanego oraz innych osób na okoliczności związane z wypadkiem,
- 4) zasięgania w miarę potrzeby opinii specjalistów z zakładu pracy, jak i spoza zakładu.

2. Koszty związane z przeprowadzaniem badań okoliczności i przyczyn wypadku ponosi zakład pracy.

§ 10. 1. Badanie okoliczności i przyczyn wypadku powinno być przeprowadzane w zasadzie w taki sposób, aby nie zachodziła potrzeba odrywania od pracy członków komisji powypadkowej.

2. W razie niemożności przestrzegania przepisu ust. 1 członek komisji powypadkowej i uczestniczący w postępowaniu świadkowie i inne osoby zachowują na czas nieobecności w pracy prawo do pełnego wynagrodzenia wynikającego ze stosunku pracy.

§ 11. 1. Organ przeprowadzający badanie okoliczności i przyczyn wypadku (§ 6) sporządza protokół powypadkowy. Wzór protokołu ustala Centralna Rada Związków Zawodowych.

2. Do protokołu powypadkowego dołącza się protokół przesłuchania poszkodowanego lub wyjaśnienie, z jakich przyczyn protokół taki nie został sporządzony. Do protokołu dołącza się też protokoły przesłuchiwań świadków, pisemne opinie biegłych oraz fotografię lub szkic miejsca wypadku.

3. Protokół powypadkowy wraz z załącznikami przechowywane są w aktach zakładu przez 10 lat.

§ 12. 1. Protokół powypadkowy sporządza się w niezbędnej liczbie egzemplarzy i doręcza niezwłocznie kierownikowi zakładu pracy i właściwemu inspektorowi pracy.

2. Protokół powypadkowy stanowi wyłączną podstawę do sporządzenia karty wypadku przy pracy.

3. Jeden egzemplarz tej karty otrzymuje pracownik, który uległ wypadkowi.

4. Do sporządzenia karty wypadku przy pracy obowiązany jest zakład pracy zatrudniający pracownika.

5. Pracownik, który uległ wypadkowi, ma prawo wglądu do protokołu powypadkowego i załączników oraz sporządzenia z nich notatek i odpisów.

6. Kierownik zakładu pracy obowiązany jest wyłączyć załączniki stanowiące tajemnicę państwową. Jednakowoż nie wolno wyłączać załączników znanych osobie zainteresowanej w związku z wykonywaną pracą lub zajmowanym stanowiskiem służbowym.

7. Uprawnienia określone w ust. 3 i 5 przysługują w razie wypadku śmiertelnego pracownika pozostałym po nim członkom rodziny.

§ 13. Kierownik zakładu pracy na podstawie wyników przeprowadzanych badań obowiązany jest:

- 1) omówić każdy wypadek z kierownikami wydziałów (oddziałów) zakładu pracy, zwracając uwagę w szczególności na to, czy wypadki nie powtarzają się na tych samych stanowiskach lub przy tych samych typach maszyn i urządzeń technicznych,
- 2) zarządzić zastosowanie właściwych środków zapobiegawczych oraz środków mających na celu poprawę warunków bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 3) określić osoby odpowiedzialne za wykonanie wydanych zarządzeń,
- 4) zawiadomić radę zakładową oraz zakładowego społecznego inspektora pracy o wydanych zarządzeniach,
- 5) zastosować właściwe środki wobec pracowników winnych spowodowania wypadku.

§ 14. Nadrzędne jednostki organizacyjne nad zakładami pracy, a w szczególności zjednoczenia, obowiązane są badać kształtowanie się wypadkowości przy pracy w podległych im zakładach pracy i wydawać wytyczne w zakresie poprawy warunków pracy oraz wykrywania przyczyn i zapobiegania wypadkom przy pracy.

§ 15. Jednostki nadrzędne nad zakładami pracy w porozumieniu z nadrzędnymi organizacjami związkowymi mogą w poszczególnych przypadkach powoływać komisje powypadkowe w składzie innym niż określony w § 7, zwłaszcza jeżeli dany wypadek ma charakter wyjątkowy lub zachodzi potrzeba wyjaśnienia skomplikowanych problemów technicznych.

§ 16. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych mogą wydawać zarządzenia dostosowujące przepis § 7 do szczególnych warunków występujących w podległych im lub przez nich nadzorowanych zakładach pracy.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*